

VERBUM

Intervju med

Illustratören "Jack Tickle" Jane Chapman

Anna Braw

”Du är älskad precis som du är”

– Jag ville att läsaren skulle identifiera sig med känslan av att vara ensam och rädd när biet tappar bort sig, säger Jane Chapman. Vi känner oss ensamma allihop ibland.

Illustrationerna måste förmedla känslorna utan att skrämma en tvååring, så färgerna i bakgrunden hjälper.

Hon använde starka färger – men inte svart – när hon illustrerade *Biet som inte ville dela med sig*, en bok som har kommit ut på sex språk och i flera engelskspråkiga utgåvor.

Jane Chapman, vem är Jack Tickle?

Jack Tickle är den pseudonym jag använder när jag målar i en lite mer serietidningsaktig stil och när djuren och insekterna blir mindre verklighetstroga än när jag använder min Jane Chapman-stil.

Visste du från början att Biet som inte ville dela med sig var en Jack Tickle-bok?

Jag tror att min förläggare sa att Jack Tickle-manerret nog skulle bli bäst till den här berättelsen, och jag höll med, för berättelsen är ganska knäpp! Jag ville ha möjligheten att ge bina och insekterna stora leenden, och jag ville kunna slappna av och inte behöva tänka på att göra dem verklighetstroga. Om jag inte tänker på maner, och om jag bara ritar ett bi automatiskt, då är det såhär biet ser ut. Jag tror att jag kopplade förbi min hjärna när jag arbetade med figurena i den här boken.

Alla som bläddrar i den här boken kommenterar de starka färgerna. Hur kom du fram till att det skulle vara den här färgskalan och den här stilen?

Jag planerar inte färger innan jag börjar måla. Jag lyckas föreställa mig ett vagt slutresultat innan jag sätter igång, men det är väldigt luddigt. Jag vet att jag vill att en del saker ska vara mörka, men innan jag lyfter penseln vet jag inte om ”mörkt” betyder grönt, rött, blått eller violett. Och jag använder aldrig någonsin svart färg – jag blandar mina egna svarta nyanser med rött, blått och en droppe gult. Jag tycker att svart ofta blir en död färg, så jag försöker att undvika den om det överhuvudtaget är möjligt. Det är därför som alla bina är blå eller lila och gula!

Vad var det för atmosfär du ville förmedla till dina läsare?

Jag ville att läsaren skulle identifiera sig med känslan av att vara ensam och rädd när biet tappar bort sig. Vi känner oss ensamma allihop ibland. Illustrationerna måste förmedla känslorna utan att skrämma en tvååring, så färgerna i bakgrunden hjälper. När Biet som inte ville dela med sig är glatt är färgerna runt honom ljusa, och när han är rädd blir de mörkare och lite dystrare. Biet upptäcker att världen är full av vänliga insekter som är snälla mot honom och tycker om honom. Det är ett fantastiskt budskap till ett litet barn: det spelar ingen roll vad du har gjort – du är älskad precis som du är.

Tycker du att det är någon särskild poäng med att berätta om bin (istället för, till exempel, björnar)?

Jag skulle inte ha varit intresserad av att illustrera den här berättelsen om den hade handlat om björnar! Jag kan inte föreställa mig den på något annat sätt. Det var författaren som ville skriva om bin, och jag tyckte att det var en bra idé!

Är Jack Tickle fortfarande igång? Vad har han för projekt i sin almanacka nu?

Jack Tickle tuggar just nu på en pensel och väntar på att en fantastisk idé ska dyka upp i hans huvud! Hans senaste bok heter Fish on a Dish och är en lyft-på-fliken-rymnings-bok om en liten fisk som flyr från hungriga pingviner. Jag är mycket stolt över den – det finns en jättebra sida där fisken och hans små vänner går ihop för att klå pingvinerna. Men jag tänker inte berätta hur de bär sig åt ...

Vad skulle du (eller Jack) vilja säga till de svenska barn och vuxna som kommer att läsa Biet som inte ville dela med sig tillsammans?

Jag hoppas att ni får en mysig stund när ni läser boken och pratar om bilderna!